

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט נועם רף

יערה גלוסקא

תובעת

נגד

אריאל מימון אוחיון

נתבע

פסק דין

כללי:

1. השאלה שבפני שבמחלוקת הינה האם הפרסום שפורסם בחשבון האינסטגרם של הנתבע בו הודבקו פניה של התובעת על גוף של היפופוטם בצירוף מלל, מהווה לשון הרע.
2. ביום 17.1.2022 התקיים קדם משפט. במעמד זה נחקרו הצדדים בקצרה והצדדים הגישו סיכומים בכתב.

הצדדים להליך:

3. בין התובעת למר דן אקוקה היתה מערכת יחסים זוגית שהסתיימה.
4. הנתבע חבר של דן אקוקה והיה ידיד של התובעת.
- הנתבע יליד 2003 היה בן 17 במועד ביצוע הפרסום הנטען והגשת כתב התביעה, עלה ארצה בשנת 2017 ומשרת היום בצה"ל.

הפרסום הנטען:

5. בפרסום הועלתה תמונה של היפופוטם כאשר פניה של התובעת הודבקו על גוף ההיפופוטם. בנוסף, נרשמו הדברים הבאים בעברית ובצרפתית: "יערה סמגדה; תעשו כמו שהיא עושה; תאהבו את מה שאלוהים נתן לכם" אני גאה בגוף שלי"; יערה את דוגמא לכולנו". (להלן: "הפרסום")

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

- 1 במסגרת הפרסום "תויג" שמה הפרטי ושם משפחתה של התובעת.
2
3
4 **טענות הצדדים (בתמצית):**
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
6. בתובעת הפרסום "תויג" שמה הפרטי ושם משפחתה של התובעת.
7. לטענת התובעת הפרסום האמור מהווה לשון הרע, שכן לצד התמונה הפוגענית אף נכללו ביטויים פוגעניים אשר נועדו להשפיל אותה באופן שמציג אותה כשומנה כמו היפופוטם.
8. הפרסום נעשה בכוונה תחילה במטרה לפגוע בתובעת וללעוג על המראה החיצוני שלה.
9. התובעת צירפה לכתב התביעה (נספחים 2-3) צילום מסך מטלפון נייד של הפרסום וכן התכתבות עם ידידה שלה בשם סלומה אשר הודיעה לה אודות הפרסום.
10. בעקבות הפרסום נהייה שיח משפיל, מעליב ופוגעני בין חבריה של התובעת ולטענתה הפרסום פגע בשמה הטוב, באורח חייה והוציא דיבתה.
11. לטענת הנתבע מדובר בזוטי דברים שאינם עולים לכדי לשון הרע.
12. עסקינן בתמונה היתולית של צעירה נאה, ללא כיתוב משפיל או מבזה.
13. הנתבע מוסיף וטוען שהפרסום לא נעשה על ידו, לטענתו אחד מחבריו עשה שימוש בטלפון הנייד שלו וביצע את הפרסום וכן נטען שחשבונו נפרץ.
14. זאת ועוד, דקות ספורות לאחר העלאת הפרסום פעל הנתבע במידי להסרתו ומדובר בפרסום שהגיע לתפוצה של בודדים בלבד.
15. לאחר הסרת הפרסום פנה הנתבע לתובעת על מנת להודיע לה שהפרסום הוסר ולוודא כי לא נפגעה. בתגובה מסרה התובעת שהכל בסדר והדבר כלל לא השפיע עליה, אך משפחתה לוחצת עליה לקבלת פיצוי כספי.
16. כבר בשלב זה אציין שבחקירתה הנגדית טענה התובעת שהנתבע לא התקשר אליה לאחר הפרסום. כמו כן, לאחר שנפרדה מבן זוגה דאז, כמה מהחברים של בן הזוג לשעבר היו מתקשרים אליה לפנות בוקר כדי לומר לה דברים לא נחמדים ולפגוע בה והנתבע לקח זאת צעד אחד קדימה מדי.

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

דיון והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

17. בתא"מ (צפת) 54888-01-12 מאיר וקנין נגד מוטי מועלם (פורסם בנבו), התייחס בית המשפט לאיזון הזכויות במסגרת דיני לשון הרע, בדברים הבאים:

"ברקע תביעה על פי חוק איסור לשון הרע תשכ"ה - 1965 (להלן – החוק, או – חוק איסור לשון הרע) עומדות שתי זכויות חוקתיות - חופש הביטוי והזכות לשם טוב - הנאבקות ביניהן כאשר פלוני משמיע כלפי אלמוני ביטויים שאינם ערבים לאוזן. בית המשפט העליון קבע כי נקודת האיזון הראויה בין ערכים נוגדים אלו נחתכת על פי משקלם היחסי של ערכים אלו. ברע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.06) (להלן – פרשת בן גביר) קבעה כבוד השופטת פרוקצ'יה כי האיזון מושג כפרי הערכה ערכית - עקרונית תוך יישום הערכה מושגית זו על נסיבותיו המיוחדות של המקרה. היא ציינה כי ערך חופש הביטוי והזכות לשם טוב הם ערכים המצויים באותו מפלס במדרג זכויות האדם, וכי האיזון ביניהם הוא איזון אופקי המניח, כנקודת מוצא, יחסיות ביניהם. באותו פסק דין הזכירה כבוד השופטת ארבל כי שתי החירויות הללו חולקות קורת גג משותפת של הערך החוקתי של כבוד האדם. לעניין העדפת אחת מהזכויות הללו על פני חברתה סבר באותו מקרה כבוד השופט ריבלין (דעת המיעוט), בהסתמכו על פסיקה קודמת, כי בספירה הציבורית יש לייחס לעקרון חופש הביטוי משקל רב יותר במסגרת השיקולים שיש להביא בחשבון לעניין פרשנות ההגנות שבחוק איסור לשון הרע".

ר' בנוסף בת.א. 13358-01-17 חמדני נגד ברק כהן ואח' (פורסם בנבו).

18. בע"א 751/10 פלוני נגד ד"ר אילנה דין – אורבך (פורסם בנבו), התייחס בית המשפט למבחן השלבים בבחינת העוולה בקובעו:

"תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים (לתיאור שונה במקצת של השלבים ראו בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי בפסקה 7 (פורסם בנבו, 4.8.2008)).".

ומן הכלל אל הפרט:

שלב 1 - האם תוכן ההודעות מהווה לשון הרע ופרסום:

19. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד;

"מוגבלות" – לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית.

20. סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"(א) פרסום, לעניין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

(1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

(2) אם הייתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע."

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

21. סעיף 3 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה."

22. בת"א 20070-09-15 יוסף וינשטיין נ' יצחק (בן ציון) ג'רבי (פורסם בנבו) נקבע כדלקמן:

"אמת המידה שנקבעה בפסיקה באשר לבחינת התקיימותם של הקריטריונים הנזכרים בסעיף 1 היא אמת מידה אובייקטיבית, ובמילים אחרות יש לבחון – האם מבחינה אובייקטיבית, עונה הפרסום לאחד מהקריטריונים שנקבעו בסעיף 1 לחוק, בהתאם למונח שייחס לו האדם הסביר (ע"א 740/86 תומרקין נ. העצני [פורסם בנבו] (1989); ע"א 334/89 מיכאלי נ. אלמוג [פורסם בנבו] (1992)). ככלל, יישקלו הפרסום ומשמעותו בהתאם למשמעות המקובלת בציבור כולו (אורי שנהר, דיני לשון הרע 110 (1997) (להלן - שנהר)).

עוד הובהר בפסיקה כי המבחן האובייקטיבי מבוסס על בדיקת משמעות הביטוי בעיני הקורא הסביר, תוך בחינת ההקשר הכולל במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים להיות לשון הרע. על כן, לא הכוונה שמאחורי הפרסום היא שתצביע על קיומה של לשון הרע, אלא המסר עמו היא מותירה את הקורא הסביר (ע"א 1104/00 אפל נ. חסון [פורסם בנבו] (2002); ע"א 751/10 הנ"ל, פסקה 83 לפסק דינו של המשנה לנשיאה כב' השופט ריבלין). ודוק - התובע אינו נדרש להוכיח יסוד נפשי או אשם מצדו של המפרסם, ואף אין נפקא מינה אם פרסום לשון הרע נעשה בכוונת זדון או בהתרשלות או אף ללא התרשלות, ודי לו לתובע להוכיח כי הפרסום מהווה לשון הרע. לסוגיית הזדון תהא השפעה אך ורק על הסעד ושיעור הפיצוי שיפסקו לתובע ככל שיוכח על ידו קיומו של פרסום אסור (ע"א 751/10 הנ"ל פסקה 10 לפסק דינו של כב' הש' עמית). "

23. בתא"מ 13358-01-17 חמדני נ' כהן [פורסם בנבו] (הוזכר לעיל) קבע בימ"ש בעניין זה:

"על כן, לא הכוונה או המניע שמאחורי הפרסום הם שיצביעו על קיומה של לשון הרע, אלא המסר עמו הוא מותיר את המאזין ואת הצופה, שהרי עיקרון חשוב בעוללת לשון הרע הוא, שאין כל צורך להוכיח יסוד נפשי כלשהו (שנהר, בעמוד 143). מכאן, עולה כי ניתן להטיל אחריות על נתבע בלשון הרע, גם אם לא העלה על דעתו שהדברים שפרסם מהווים לשון הרע. על התובע להוכיח אך את היסוד העובדתי, היינו, שהנתבע פרסם לשון הרע הפוגעת בו או שהוא נושא באחריות לפרסום כזה. לצד זאת, נקבע כי הכוונה בפרסום ... יכול שתשפיע על הבחינות האחרות המתבקשות בחוק אך לא על שאלת עצם קיומה

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

של לשון הרע" (ע"א דין-אורבך, פסקה 83 לפסק דינו של השופט א' ריבלין). ביישומו של
המבחן האובייקטיבי, השאלה היא "...מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס
לפרסום, והאם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע" (ע"א 1104/00 דוד
אפל נ' איילה חסון, פ"ד נו(2) 606, 617 (2002) (להלן: עניין אפל)). מכאן, הודגש היטב
בפסיקה כי "...פרשנות הפרסום תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו
בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום" (שם, שם). כלל זה
המחייב פרשנות על-פי המשמעות הרגילה והטבעית של הדברים, שולל במשתמע גם
הזדקקות למקורות פרשניים שאינם בידיעת "האדם ברחוב" (שנהר, בעמוד 110-111).

בת"א 60752-07-18 עודד יהלום נ' יקיר בן חיים, (פורסם בנבו) נקבע כדלקמן: 24.

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול לפגוע בנכס היקר ביותר לאדם - שמו הטוב וכבודו
כאדם בעיני עצמו ובעיני זולתו. המבחן לקיומו של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי. אין
הכרח כי האדם יושפל או יבוזה בפועל. די בכך שהפרסום היה עלול להביא לתוצאה שכזו.
על בית המשפט לבחון איזו משמעות היה האדם הסביר מייחס לפרסום. בחינה זו תעשה
תוך בחינת הפרסום בכללותו ומשמעות הפרסום. לא רק על סמך המילים המדויקות, אלא
גם אל מול הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום, כאשר בשלב בדיקה זה, אין
חשיבות למניע או לכוונה שעמדה מאחורי הפרסום (ראו; "עניין שרנסקי"; "עניין אילנה
דיין"; רע"א רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.2006) (להלן: "עניין בן גביר"))."

המלומד אורי שנהר, בספרו לשון הרע (1997), בעמ' 132 נתן את התייחסותו לשיקולים
שעל ביהמ"ש לשקול בעת בחינת השאלה מתי קללות וגידופים יהוו לשון הרע:

"לצורך הכרעה בשאלה, האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול בית המשפט לא
רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת הדיבור, את
הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים..."

בעניינו אנו ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה לפיה הפרסום מהווה לשון
הרע כהגדרתו בחוק ובפסיקה. 26.

הדבקת פניה של התובעת על גוף היפופוטם בצירוף הכיתוב שיש בו כדי להפנות לממדי גופה
של התובעת, מהווה פרסום שיש בו כדי להשפיל ולבוז את התובעת בעיני הבריות
ולעשותה מטרה לבוז או ללעג מצדם. 27.

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

28. כמו כן, בהשוואה של התובעת לבעל חיים גדול מימדים שהתכונות המיוחדות לו אינן נתפסות בעיני האדם הסביר כתכונות חיוביות, יש כדי לבזות את התובעת בשל תכונות גוף שמיוחדות לה.

29. כאמור בדבריו של כב' המלומד שנהר (אוזכר לעיל), אין להתעלם גם מההקשר שבו הועלתה התמונה ונכתבו הדברים, כאשר התובעת נפרדה מבן זוגה לשעבר וחבריו שככל הנראה לא הניחו לה לנפשה, עד אשר הגיעו מבחינתה מים עד נפש עם הפרסום האמור.

30. לאור האמור, איני מקבל את טענת הנתבע לכך שאין בפרסום דברי לעג, בוז והשפלה של התובעת ושלא התכוון לייחס תכונות שליליות לתובעת בנוגע למימדי גופה.

31. הפרסום מייחס לתובעת תכונות גוף ואופי בעלות נופך שלילי. עסקינן באלגוריה בוטה שמגיעה לכדי הכפשה ואיני סבור ששיח ציבורי שכזה הינו לגיטימי וסביר. הפסיקה אכן הכירה בפרסומים המהווים סאטירה או פרודיה כלגיטימיים אולם זאת עד גבול מסוים. אפנה בעניין זה לע"א 5434/02 רשת שוקן בע"מ נ' לוני הרציקוביץ (פורסם בנבו), שם נקבע:

"אין לאפשר כל השתלחות פוגענית ולו מכיוון שהיא חוסה תחת הסוגה של פרודיה או סאטירה. העלבות והכפשות אינן מוגנות. במקרים כאלה תגבר זכותו של התובע לשם טוב (ראו למשל עמדת המשפט הגרמני: BVerfGE 266 [35], at p. 293 93). לדוגמה, דימוי אדם כחיה באופן שאינו באופן מהווה משל לתכונותיו האנושיות, אלא בצורה המכוונת להפשיטו מהווייתו האנושית, הינו פוגעני ובלתי נסבל (לעמדת המשפט הגרמני: BVerfGE 369 [36], at p. 379 75). דימוי כזה פוגע בכבוד האדם ובשמו הטוב ועומד בתנאי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע"

האמור חזר גם בת.א. (נצ'') 5004-11-18 חיות נ' מעיין (פורסם בנבו).

קיומו של יסוד "הפרסום":

32. בת"א (דימונה) 53154-09-12 גור נ' אבידן (פורסם בנבו) התייחס בימ"ש לפרסום במרשתת בדברים הבאים:

"המרשתת (אינטרנט) היא בגדר "כיכר העיר" החדשה, ובית המשפט העליון קבע, כי אין בעובדה שפרסום כלשהו הינו וולגרי, בוטה, או אף אם יש פער בולט בין נחרצות הדעות המבוטאות בו לבין התשתית העובדתית התומכות בהן, כדי להוציאו מתחום ההגנה של

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

- 1 חירות הביטוי. ר' רע"א 444/07 מור נ' ברק אי. טי. סי. (1995) החברה לשירותי בזק
2 בינלאומי בע"מ.
3
4 מנגד, אין בעובדה, כי פרסום כלשהו הועלה בתווך הווירטואלי, כדי למנוע חיוב בעוולה
5 של הוצאת לשון הרע, במקרים המתאימים. ר' בפסק הדין הנזכר לעיל:
6 הזכות לשם טוב ולכבוד אינה מתאינת במרחב הווירטואלי ואין להסכין עם הילכדותה
7 ברשת.
8 אם כי, נאמר שם עוד, כי יש להחיל את דיני לשון הרע על פרסומים במרשתת "בשינויים
9 המתחייבים", תוך שבית המשפט לוקח בחשבון, כי לעיתים קרובות ניתן משקל מועט
10 להתבטאות במסגרת זו, והפרסום המשמץ גם "נבלע בהמון".
11
12 33. בעניינו אנו, הפרסום נעשה במרשתת בחשבון הפרטי של הנתבע.
13
14 34. במסגרת חקירתו אישר הנתבע כי 25 אנשים שהנם חברים בחשבונו ראו את הפרסום,
15 בנסיבות אלה ואף אם אין המדובר במספר חברים רב, עדין מדובר בפרסום לכל דבר ועניין.
16
17 35. הנתבע לא הרים את הנטל שמוטל לפתחו בנוגע לטענה שחבר עשה שימוש בטלפון הנייד
18 שלו והעלה בחשבונו את הפרסום למשרתת.
19
20 36. הנתבע לא זימן את אותו חבר למתן עדות. יתרה מכך, הנתבע נמנע מלפרט את זהותו של
21 אותו חבר שלכאורה השתמש בטלפון הנייד שלו לצורך ביצוע הפרסום. האמור מקבל משנה
22 תוקף לאור טענת הנתבע שלאחר מספר דקות מהעלאת הפרסום האמור נודע לו על כך והוא
23 פעל להסירו. ככל שהנתבע היה ער לפרסום מספר דקות לאחר שפורסם והטלפון הנייד שלו
24 היה עמו, סביר להניח שזהות אותו החבר היתה ידועה לו, שכן אותו חבר שהשתמש לכאורה
25 בטלפון הנייד שלו היה עמו מספר דקות קודם לכן. משכך, אי מסירת זהות החבר הנטען
26 ואי זימונו למתן עדות, נזקפת לרעתו של הנתבע.
27
28 37. לא זו אף זו, כגרסה שנייה טוען הנתבע שחשבון האינסטגרם שלו נפרץ. האמור נטען
29 בעלמא, ללא כל ראיה מצדו של הנתבע ושתי הגרסאות האמורות אינן מתיישבות האחת
30 עם השנייה.
31
32 38. לסיכומם של דברים, טענתו של הנתבע לפיה אדם אחר הוא זה אשר ביצע את הפרסום
33 נטענה בעלמא, אינה מתיישבת עם גרסאותיו ולא הובאה לגבי טענה זו כל ראיה.
34

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

1

2

3

שלב 2 חסינות הפרסום:

39. בשלב זה יש לבחון האם תוכן ההודעות נהנה מאחת החסינות המוחלטות (פרסומים

מותרים) שקבועות [בסעיף 13](#) לחוק איסור לשון הרע.

6

40. נטל ההוכחה באשר להתקיימות הנסיבות המקימות את ההגנות שבסעיף 13 לחוק מוטל

על המפרסם (שנהר, עמ' 213).

9

41. אין בטענותיו של הנתבע כל טענה שהפרסום נכנס בגדר אחד מהפרסומים המותרים דלעיל.

11

שלב 3 – הגנת אמת בפרסום והגנת תום הלב:

12

42. [סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע](#) קובע:

15

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה

אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמתותו

של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

19

43. [בעא 3199/93 יוסף קראוס נ' ידיעות אחרונות בעמ ואח'](#), [פורסם בנבו], הובהר-

20

"למקרא סעיף 14 עולה כי הגנת אמת הפרסום תעמוד למפרסם אם עבר שתי משוכות:

האחת, כי יש אמת בפרסום, כלומר שקיימת זהות בין המציאות האובייקטיבית לבין תוכן

הפרסום. המשוכה השנייה היא כי קיים עניין ציבורי בפרסום אותה אמת."

24

44. ומן הכלל אל הפרט, סבורני כי אין כל ספק שדבר הפרסום אינו אמת ולא קיים כל עניין

26

ציבורי בפרסום.

27

45. יתרה מכך, הנתבע אינו טוען להגנת אמת בפרסום או להגנת תום הלב כאמור בסעיף 15

לחוק. טענתו מסתכמת בכך שמדובר בזוטי דברים והפרסום לא נעשה על ידו. הטענה לפיה

לא הוא עשה את הפרסום אינה בגדר הגנת "תום הלב" ובית המשפט נתן את דעתו בנושא

31

בהתייחסו לסוגיית הפרסום.

32

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

46. לאור זאת, לנתבע לא עומדת טענת ההגנה שבהוראות סעיפים 14, 15 ו 16 לחוק וחזקה שהבין שהפרסום לא היה אמת.

שלב 4 – הסעד:

47. משקבעתי כי הפרסום הראשון מהווה לשון הרע ואין לנתבע טענות הגנה, יש לבחון את סוגיית הסעד.

48. סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע קובע:

(א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייבו לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק; חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן זה, הוא כפסק דין של אותו בית משפט, שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב בו.

(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

(ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת.

(ה) הסכומים האמורים בסעיף זה יעודכנו ב-16 בכל חודש, בהתאם לשיעור עליית המדד החדש לעומת המדד הבסיסי; לענין סעיף קטן זה –

"מדד" – מדד המחירים לצרכן שמפרסמת הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה;

"המדד החדש" – מדד החודש שקדם לחודש העדכון;

"המדד הבסיסי" – מדד חודש ספטמבר 1998.

49. סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע שכותרתו "הקלות" קובע:

בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

1

2 (1) לשון הרע לא הייתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו
3 הסתמך

4 (2) הוא היה משוכנע באמתותה של לשון הרע

5 (3) הוא לא נתכוון לנפגע;

6 (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט
7 צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד
8 שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון
9 הרע, ולא היו מסויגים.

10

11 50. בת"א 24315-12-16 משה גרשוני נ' רוני רוזנבלום, נקבע באשר לגובה הפיצוי בגין הנזק
12 הלא ממוני כדלקמן:

13

14 "אשר לגובה הפיצוי אותו יש לפסוק בגין הנזק הלא ממוני, הפסיקה עמדה על הקושי
15 שבהערכת נזק לא ממוני שנגרם כתוצאה מפרסום לשון הרע, הדרכים לענות על קושי זה
16 נקבעו הן במנגנון שקבע המחוקק בסעיף 7(ב) לשגיאה! ההפניה להיפר-קישור אינה
17 חוקית., והוא "המסלול הסטטוטורי" בו ניתן לפסוק פיצויים בסכום של עד 50,000 ש"ח
18 ללא הוכחת נזק על מפרסם פרסום דיבה (או כפל הסכום אם הפרסום נעשה בכוונה לפגוע
19 (סעיף 7א(ג) לחוק). דרך נוספת להתמודדות עם קשיי ההוכחה הותוותה בפסיקה שם
20 נקבעה חזקה היא כי פרסום לשון הרע כשלעצמו גורם נזק כללי לשמו הטוב של הנפגע.
21 לעניין זה ראה ע"א 2668/97 רופין נ' גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ [פורסם בנבו]."

22

23 51. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, נוכח היקף הפרסום היחסית מצומצם, הסרתו של
24 הפרסום זמן קצר לאחר פרסומו, היעדר תגובות לפרסום, התנצלותו של הנתבע בדיון על
25 "מה שקרה", גילם הצעיר של הצדדים בעת ביצוע הפרסום, הנני מחייב את הנתבע לשלם
26 לתובעת את הסך של 3,600 ₪.

27

28 52. לא נעלמו מעיני נסיבותיו האישיות של הנתבע לרבות גילו בעת ביצוע הפרסום ומצבו
29 האישי והכלכלי, אך עדין אין באלו כדי להסיר מהנתבע האחריות לפרסום ולפיצוי
30 התובעת. סבורני כי בנסיבותינו אנו ומהטעמים המפורטים לעיל, די בפיצוי האמור כדי
31 להרתיע את הנתבע מלבצע פרסומים נוספים מסוג זה או דומה וכן די בסכום כדי לפצות
32 את התובעת בגין הפגיעה בשמה הטוב.

33

בית משפט השלום בנתניה

תא"מ 20-11-57326 גלוסקא נ' מימון אוחיון

תיק חיצוני:

1 אוסיף ואציין שבמעמד הדיון נעשה ניסיון להביא את הצדדים לכדי הסכמות, אך למרות
2 נכונות בית המשפט והתובעת לבוא לקראת הנתבע (כפי שפורט בסיכומי התובעת), הנתבע
3 נמנע מלבחור בדרך זו.
4

סוף דבר:

5
6
7 54. לסיכומם של דברים, התביעה מתקבלת בחלקה.
8

9 55. הנתבע ישלם לתובעת סך של 3,600 ₪ בצירוף הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד כפי שפורטו
10 בסיכומי התובעת בסך של 3,784 ₪.
11

12 56. אך בהתחשב במצבו האישי והכלכלי של הנתבע, שהינו חייל בשירות סדיר, ולאחר
13 שהתרשמתי כי אין ביכולתו לשלם סכום זה במקשה אחת, התשלום יבוצע בתשלומים בסך
14 של 400 ₪ כל תשלום.
15

16 תשלום ראשון יבוצע תוך 30 ימים מיום קבלת פסק הדין ובכל 30 ימים לאחריו בהתאמה.
17

18 ככל שהנתבע לא יעמוד בהסדר תשלומים זה, יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כדין
19 מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום המלא בפועל.
20

21 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז – לוד תוך 60 ימים.
22

23 המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.
24

25 ניתן היום, כ"ז אדר ב' תשפ"ב, 30 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.
26

27
28
נועם רף, שופט